XXX. évf. 2. szám – 2018. március-április

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

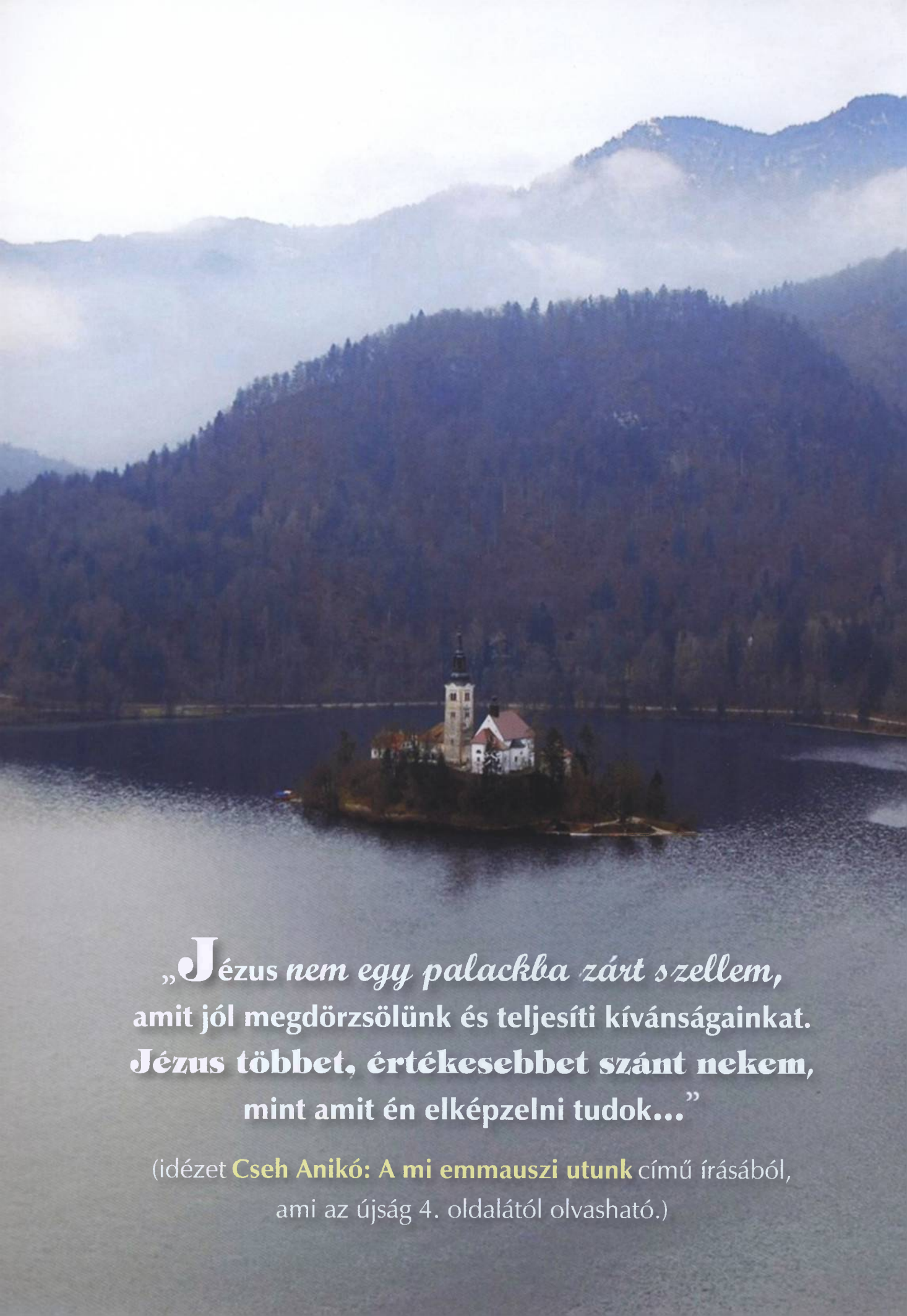
A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Dr. Gloria Polo Ortiz előadása

Cseh Anikó: A mi emmauszi utunk (1.)

„Csak az ateisták hisznek a véletlenben" – interjú Jim Caviezellel (1.)

„Jézus *nem egy palackba zárt szellem,*
amit jól megdörzsölünk és teljesíti kívánságainkat.
Jézus többet, értékesebbet szánt nekem,
mint amit én elképzelni tudok…”

(idézet **Cseh Anikó: A mi emmauszi utunk** című írásából,
ami az újság 4. oldalától olvasható.)

Jézus feltámadása új életet ad

A nagyböjti önmegtagadások után felragyog előttünk a feltámadás hajnala. Megbántuk bűneinket, együtt éreztünk Jézus Urunkkal a keresztúton, így felkészültünk a feltámadás örömére. Pontosan úgy, ahogy az első időkben. Az apostolok átélték a kereszt alatt reményeik teljes összeomlását. Azt hitték, mindennek vége lett. De húsvét hajnalán minden újjászületett! Előttük állt Jézus isteni hatalmával, legyőzhetetlen erőben. Megszületett bennük a remény. Felismerték, hogy attól a naptól Jézus mindig velük lesz. Bátorságot ad és örömöt, védelmezni és vezetni fogja őket. Egy pillanat alatt eltűnt szívükből a félelem, telve lettek erővel, bizalommal és tervekkel. – Jézus feltámadása nekünk is ezt akarja adni. Bármilyen életállapotban legyünk, szükségünk van arra az új életre, amit Jézus kínál fel nekünk. Nagyon sokan vannak ma olyanok, akiknek a szíve összetört. Mindent megpróbálnak a gyógyítás érdekében, de nem mennek Jézushoz. Ahogy a próféta írja: olyanok, mint azok, akik nem a tiszta forrásvizet isszák, hanem a ciszternák piszkos vizét, amit nem tudja szomjukat kielégíteni. Aki befogadja Jézust a szívébe, az meggyógyul és ma is föltámad.

❶ *Tiszta szívet kér*

Péter apostol azt hirdette, hogy Jézusnak van hatalma eltörölni a bűnt a szívünkből. Az új élet befogadásához az kell, hogy elengedjük a rosszat. Két urat nem lehet szolgálni – mondta Jézus. Aki a jó mellett dönt, annak el kell utasítani a rosszat. Az első tanítványok örömét az okozta, hogy egészen átadták szívüket Jézusnak. Az ember annyit csalódott már önmagában, hogy megfogyatkozott benne a remény. Nem meri remélni, hogy az élete megváltozhat. Nem meri remélni, hogy a feltámadt Jézus az ő életüket is képes feltámasztani. Emberi eszközöket keresnek, barátságokat hajszolnak, világi örömök után futnak – de ezek nem tudnak feltámadást adni, csak Jézus.

❷ *Megvalósítani az Igét*

János apostol azt írja egyik levelében: *„Aki megtartja Jézus tanítását, abban tökéletes az Isten szeretete."* Van három szó, ami segít a Szentírás olvasásában: értelmezni, alkalmazni, megvalósítani. Ha Jézus tanításának üzenetét befogadjuk és alkalmazzuk életünkre, akkor már csak a megvalósítás van hátra. Az első keresztények ezt nagyon komolyan vették. Mindenben segítették egymást, olyan tűzzel imádkoztak, hogy megrendült a föld (ApCsel 4,31), és készek voltak szenvedni Jézusért. – A hit sohasem szabad, hogy elzárt ismeret legyen, mert azt bele kell vinni az élet sűrűjébe. Ha igazán Jézus útján akarunk járni, akkor a szavait minden nap magunk elé kell állítani! Fölismerni, hogy Isten igéjének teremtő ereje van, valóban életet tud teremteni bennünk. A Szentlélek megvilágítja szívünket és az Ige erőt sugároz és bátorságot ad.

❸ *Építeni Isten Országát*

Az emmauszi tanítványok szomorúsága elmúlt a Jézussal való találkozás után. Örömmel megvallották, hogy lángolt a szívük, amikor beszélt hozzájuk. Felismerték Jézust a kenyértörésben. Ezt az örömhírt el kellett mondani barátaiknak. Ezért visszasiettek Jeruzsálembe, ahol az apostolok a megtapasztalás bizonyosságával fogadták őket: feltámadt az Úr, beszéltünk vele. Ez az Egyház igazi képe. Akik összegyűlnek Jézus körül és örvendeznek a föltámadásnak – ez az Egyház. Ez valósul meg minden szentmisében. Hiszen az Eucharisztiában a föltámadt Jézus jelenik meg közöttünk. Merjük-e ezt hittel fogadni? Hálát adunk-e minden szentmisén, megköszönve, hogy Jézus visszajött, hogy elküldte nekünk a Szentlelket, hogy az Egyház legyőzhetetlen, mert Ő, az Isten Fia kézben tartja azt. Ezért kell elhagyni az állandó vásárlási vágyat, birtoklási vágyat, hogy miénk legyen az, amit nem lehet elveszíteni, és amiért egyedül érdemes élni. Ezzel a gondolattal kívánok áldott feltámadási ünnepet:

Katona István főszerkesztő

A mi emmauszi utunk

II/1. rész

Az emmauszi tanítványok elveszítették a reményt…

A tanítványok még gyászban vannak, a gyász idejét élik. A be nem teljesedett elképzeléseiket siratják. Hogyan kezelik a gyászt?

Még nem tapasztalták meg a feltámadás örömét. Még talán nem is haltak meg önmaguknak. A szívükben még nem él a hit, a remény. Még akadályozza a látásukat a fájdalom, a sebzettség, a csalódottság.

„*Ketten közülük* ***még aznap elindultak egy Emmausz nevű helységbe****, amely Jeruzsálemtől hatvan stádiumnyi távolságra feküdt.*"

Csalódottságukban visszafordulnak Emmausz felé. A régi életüket akarják élni.

Amikor csalódom, mit teszek? Hátat fordítok reményem tárgyának? Feladom a küzdelmet? Hátat fordítok annak, akiben csalódtam? Ha nem érem el a remélt eredményt, feladom? Megfordul a fejemben, milyen jó a pogányoknak, azt csinálnak, amit akarnak, nincs erkölcsi törvény, nincs szenvedés, ha sérelem éri őket, bosszút állhatnak, nem kell a bántásra szeretettel reagálni, akár még vissza is üthetnek. Volt már olyan érzés bennem, hogy: milyen jó lenne Uram, ha semmi közöm se lenne Hozzád? Szabad lehetnék. Élhetnék normális életet, élvezhetném a világ örömeit. Mi a normális élet? Mit teszek, amikor csalódom? Hagyok csapot, papot és visszatérek a régi, megszokott, bevált életformámhoz?

„Az eseményekről beszélgettek." Miről beszélgetek másokkal? A fájdalmaimat, csalódottságaimat elmondom másoknak? Építő az én beszélgetésem? Vagy csak panaszkodás hagyja el a számat? Panasz, hogy milyen nehéz a sorsom, milyen sebeket kaptam. Buzdítok másokat is arra, hogy negatív dolgokról beszélgessünk? Hogy a másik személy is panaszkodjon? Mert olyan jó az önsajnálat és olyan jó, ha sajnáljuk egymást, vagy sajnáljuk magunkat és sajnálnak mások. Elgondolkodtam azon, mi a különbség a sajnálat és a szeretet között? Milyen az én beszédem?

„Ahogy beszélgettek, tanakodtak, ***egyszer csak maga Jézus közeledett, és csatlakozott hozzájuk****. De* ***szemük képtelen volt felismerni.***" Beszélgetés, tanakodás, panaszkodás közben észreveszem Jézust? Gondolok Rá, hogy Őt is bevonjam a beszélgetésbe? Vagy akkora a csalódásom, hogy tudomást sem veszek róla, sőt kizárom, hiszen Ő az oka, hogy engedte, hogy csalódjam, hiszen nem teljesítette be reményemet, nem váltotta valóra azt az illúziót, amit én magam elképzeltem, nem teljesedett be az én ideálom. Nincs emberem, aki megoldja az életemet, egyedül maradtam a fájdalmammal. Nem olyan az életem, amilyet én magamnak megálmodtam, elképzeltem. S Jézus nem teljesítette a vágyaimat. Jézus nem egy palackba zárt szellem, amit ha jól megdörzsölünk, teljesíti kívánságainkat. Jézus többet, értékesebbet szánt nekem, mint amit én elképzelni tudok. Sebzettségeimmel is terve van. Értékké formálja. Hiszem ezt?

„Megszólította őket: »Miről beszélgettetek itt az úton?« Elszomorodtak, megálltak." „Azt reméltük pedig, hogy ő meg fogja váltani Izraelt." *„S már harmadnapja annak, hogy ezek történtek."* Több napja gyászolták az ideáljukat, a felépített és összeomlott illúziójukat. Több napja hizlalták sebzettségeiket.

Jézus kérdezi tőlem: miről beszélgetsz? Mi jár a fejedben? Milyen illúzióba ringattad már megint magad? Amikor megszólít, meghallom? Megállok? Ha szomorúan is, de Jézusnak megállok? Vagy mint egy felhúzott vekker, csak csörgök, csörgök? Mondom a magamét és még jobban a fájdalmamba, csalódottságomba süllyesztem magam.

Mit teszek, amikor Jézus megszólít? Elgondolkodom azon a mondaton: ***„azt reméltük"***?

Mit reméltem csalódottságom tárgyától? Miben, kiben reménykedtem? Milyen ideált építettem fel? Kiben reménykedtem? Ki vagy mi volt számomra Jézus helyett, ***„aki próféta volt, hatalmas tettben és szóban az Isten és az egész nép előtt”***? Kit bálványoztam? Kitől vártam, hogy örömöt adjon a szívembe? Jézus az, Akit szeretek? Jézusért rajongok? Jézus Az, Aki betölti reményemet? Vagy elképzelem, hogy ha ez és ez beteljesül, ó milyen boldog leszek. Ha ez és ez elismer, és ilyen-olyan sikerem lesz nála, milyen jó lesz az nekem és neki is. Vagy ha ezt és ezt megszerzem, tuti sikeres leszek.

S ha az illúzió szétoszlik, összezuhanok, mert vele együtt a benne remélt dolgom is összedől.

Mi az életem reménye? Miben reménykedem? Megállok? Figyelek Jézusra? Újra tudom gondolni, vajon csalódottságom jó úton tart-e? Ő megszólít utamon, s csalódottságomban ezt mondja:

„Ó, te balga, milyen nehezen tudod elhinni, amit a próféták jövendöltek. ***Vajon nem ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak, hogy bemehessen dicsőségébe?”***

Jézus átélte, átszenvedte azt, amiben vagyok. Emberi testet öltött, tehát emberi reakciókkal reagált, érzett. Örült, megrendült, elszomorodott, sírt, vért verejtékezett. Olyan volt, mint egy ember. Szemlélem Őt? Szemlélem azt a három évét, amíg köztünk volt emberi alakban? Megkérdezem Tőle: Uram, mondd, mit tegyek? Mit mondjak? Hogyan reagáljak most erre? Hogyan viszonyuljak a jelenlegi helyzetemhez? Mondd Uram, Te mit tennél most?

Naponta az Úr asztalához járulhatok, magamhoz vehetem. Megértem én mit jelent ez? Vagy már oly annyira megszoktam, hogy nem is tudatosan élem a hitemet, s élek hitem ajándékaival?

„Amikor az asztalhoz ültek, kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte s odanyújtotta nekik. Ekkor megnyílt a szemük és felismerték. De eltűnt a szemük elől.”

Felismerem Őt, amikor naponta asztalánál vagyok? Kezébe vette a kenyeret és megáldotta, megtörte… Mit jelent ez? Ha hittel fogadom megtöretettségem, áldás lesz rajta. Megtörte… Fájdalom… Sebzettség… Áldás van szenvedéseimen, ha felismerem Őt benne.

Jézust szemlélve felismerhetem életem eseményeiben, hogy Ő az, Aki megszólít; üzenetet hordoznak a hétköznapi események is. Az Úton velem van, és kérdezi? Mi történt veled, miért szomorkodsz?”És ha figyelek, Ő elmondja miért engedte meg, hogy ez történjen.

Ha megállok és figyelem Őt, és ezt megértem, felismerem a „megtöretés alatt”, újra lángolni fog a szívem Érte, Benne, Általa.

„Hát nem lángolt a szívünk – mondták –, amikor beszélt az úton és kifejtette az Írásokat?”

Lángol a szívem Jézust figyelve, Jézust szemlélve? Mitől kap lángra a lelkem? Kitől lobban lángra a szívem? Mi az, ami tűzbe hoz? Mi az, ki az, aki lelkesít? Milyen beszélgetések adnak erőt? Milyen beszélgetések lelkesítenek? Hogyan hatnak rám a beszélgetések?

Jézus benne van beszélgetéseim tárgyában? Jézus nagy tetteiről beszélgetek? Miről, kiről szólnak a kapcsolataim?

Az emmauszi tanítványok új erőt kaptak. Először feladták, vissza akartak térni régi életükbe, de találkoztak Jézussal csalódottságukban és szívük újra lángra kapott, visszafordultak Jézushoz Jeruzsálembe.

Csalódottságomban akarok Jézusra figyelni? Mit üzen a csalódottságom? Jézus a nehéz pillanatokban is ott van velem az úton. Ha felismerem és meghallgatom Őt, Ő vissza tud vezetni az Ő útjára. De ehhez, fontos hogy megálljak és Felnézzek Rá. Szomorúságomban, csalódottságomban is Rá kell szegeznem tekintetemet. Meg kell hallgatnom Őt, Ő mit mond és engednem kell, hogy visszafordítson Magához, Jeruzsálembe.

Cseh Anikó

»»» **FOLYTATJUK** «««

Dél-Amerika apostola

II/2. rész

Van, aki Isten útján jár, de Isten nélkül. Mert lehet csak puszta ismerete van, de nem éli át. Ezt én ezen a napon felismertem. És ahogy emlékszem, megerőltettem magam, mert akkor már nem tudtam mozogni, de most le tudtam szállni az ágyról. Letérdeltem és sírni kezdtem. Sírva mondtam az Úrnak: **„Ez igaz, nem ismerlek Téged, de ma meg akarlak ismerni!"** Meghaltam azért, amiben hittem. Néha olyan önteltek vagyunk, hogy nincs hely bennünk Isten számára. Néha meg kell halnunk, mint Keresztelő Szent Jánosnak, amikor mondják, hogy menj Jézus Krisztushoz, és ő így válaszol: ***„Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbednem."*** Mint amikor az Úr azt mondja Nikodémusnak: meg kell újra születni.

Én akkor meghaltam mindannak, amiben addig hittem, minden ismeretemnek, amit addig szereztem. Néha olyan önteltek vagyunk, hogy nem vagyunk képesek Istent elfogadni. Ki kellett ürítenem mindent, hogy Istent be tudjam fogadni.

Amikor ezeket mondtam Istennek, nagyon erős fejfájást kezdtem érezni a fejemben. Úgy éreztem, mintha szétrobbanna a fejem. Nem tudtam elviselni a fájdalmat és elkezdtem kiabálni, mint egy őrült, mert úgy éreztem, hogy szétrobban a fejem. Annyira üvöltöttem, hogy az orvosok bejöttek, hogy lássák, mi történik. Én tovább üvöltöttem, megpróbáltak tartani, hogy lássák, mi történik. Amikor a fájdalom elmúlt és abbahagytam a sírást, akkor kinyitottam a szemem és **újra láttam**. Mondtam az orvosnak, hogy látlak, mire gyorsan elkezdték a vizsgálatokat. A magyarázat arra, hogy visszakaptam a látásomat az volt, hogy a tumor, ami megakadályozta, hogy lássak, elmúlt az agyhártyagyulladással együtt. Emiatt a javulás miatt tudtam újra látni. De amikor megjöttek az orvosok és elmagyarázták, hogy mi történt, elmesélték, hogy soha nem volt ehhez hasonló esetük korábban. Előfordulhat, hogy jobbulás következik be, de nem akarják, hogy illúziókba ringassam magam, mert valójában nagyon beteg vagyok. Még a szívátültetés sem segíthet, továbbra is a halál kapujában állok. Azt mondták, hogy ne ringassam magam illúziókba, mert továbbra is súlyos beteg vagyok és haldoklom.

Azon az estén azonban egy új Neil született! Emlékszem, néztem az orvosokat és azt mondtam: „Én nem fogok meghalni." „De most nincs erre orvosság, nincs átültetésre, sebészetre lehetőség, nem tudunk semmit sem tenni érted" – mondták. „Ki mondta neked, hogy nem fogsz meghalni?" – kérdezték. S én mondtam: „Isten!" Nem értették. Számukra ez a válasz a betegségem része volt, elmebetegnek tartottak. De ott történt velem valami! Emlékszem, hogy a betegségemet arra használtam fel, hogy embereket térítsek. Azt mondtam nekik: „Én haldoklom, ti pedig elpazaroljátok az életeteket. Szeretném a te idődet megkapni, hogy szolgáljak az Úrnak." Nem állítom, hogy voltak olyanok, akik sajnálatból megtértek, vagy befogadták az Urat. Ennél a pontnál Isten megtanított engem, hogy **jobban tudok embereket téríteni a hitemmel, mint a sajnálat keltéssel**. Az Úr megtanított, hogy mit tett mindegyikünkért a kereszten, hogy a sebei által gyógyít meg minket és **itt kezdődik a hit**.

Neil Vélez

„Nincs szükséged nagy hitre ahhoz, hogy hegyeket mozgass - csak meg kell tanulnod használni azt a keveset, amiről azt állítod, hogy rendelkezel vele." (Neil Vélez)

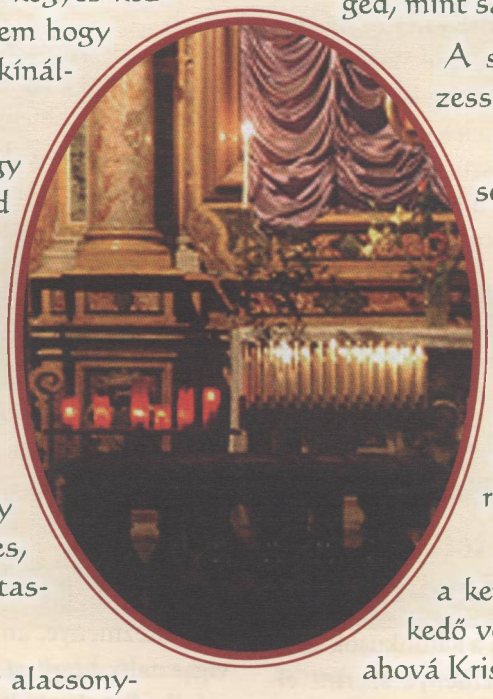
Egy lelkivezető beszélgetése vezetettjével

Én a te lelkipásztorod vagyok…

Nem azért vagyok, hogy a haverod legyek, hanem hogy a pásztorod.

Nem azért vagyok, hogy a melletted lévő bárszéken üljek, hanem hogy közted és a sátán között álljak.

Nem azért vagyok, hogy kegyes közhelyekkel árasszalak el, hanem hogy megnyugvást és igazságot kínáljak számodra.

Nem azért vagyok, hogy hallgassak és minden hibád fölött szemet hunyjak, hanem hogy szeretettel kijavítsalak és irányt mutassak.

Nem azért vagyok, hogy „hétköznapi ember" legyek, hanem vezető és pásztor.

Nem azért vagyok, hogy megmondjam, légy kedves, hanem azért, hogy arra biztassalak, légy szent.

Nem azért vagyok, hogy alacsonyra tegyem a lécet, hogy kedvelj engem, hanem azért, hogy magasra tegyem a lécet és segítsek neked elérni a célt.

Nem azért vagyok, hogy menő, laza, vagy divatos legyek, ahogy a világ diktálja, hanem hogy állhatatos, felelősségteljes és erős legyek a világgal szemben.

Nem azért vagyok, hogy szórakoztassalak, hanem hogy az örökkévalóság felé utat mutassak.

Nem én vagyok a Messiás… A Messiás felé vezetlek.

Természetesen lehetek kedves, barátságos, jóságos és irgalmas. Lehetek merész, bátor és erős.

Tudom, hogy azzal, hogy a munkámat végzem, nagyon meg is haragíthatlak. De nem félhetek annyira ettől, hogy romboló erők karmai közt hagyjalak. Jobban kell szeretnem téged, mint saját magamat.

A szentség felé kell, hogy vezesselek, nem a népszerűség felé.

Szükséged van az őszinteségemre és a jószívűségemre.

Bíznod kell abban, hogy a legjobbat és legszentebbet akarom neked.

Mindez nem könnyű. A plébánián végzett munkám nagyon hasonlít az apa szerepére a családban.

Az a dolgom, hogy én legyek a kerítés a nyáj és az arra leselkedő veszély között. Ott a helyem, ahová Krisztus is helyezte magát.

Imádkozom, hogy jól végezzem ezt a munkát… Hogy oda vezessem a nyájat, ahová Krisztus szeretné.

A mennybe akarok jutni. És azt akarom, hogy te is oda juss.

Tudom, hogy az odavezető út keskeny és kanyargós.

Imádkozom, hogy legyen elég erőm és kitartásom ahhoz, hogy mindig megtegyem a következő lépést.

Bill Peckman atya

(Fordította: Tamási Dorottya)

Mit veszítettek a protestánsok az elszakadással?

II/1. rész

A protestánsok nem látják a kereszténység belső szépségeit

Krisztus Isten volt s az ő szép vallásába belehozta a túlvilág kegyelmi értékeit. Mennél vallásosabb egy katolikus ember, annál közelebb érzi magát Istenhez, annál inkább érzi a mennyország közelségét. A szentségek isteni erőt árasztanak a lélekbe, a Boldogságos Szűz és a szentek élete Krisztus életét mintázza, s mennél mélyebb valakinek a hite, annál közelebb él ezeknek a fölséges ideáloknak a világához.

A protestantizmus emberek eszközévé tette a vallást. Felsőbb, irányító tekintély nincs, s mivel elv volt elszakadni a katolicizmustól, igyekeztek a katolikus felfogástól eltérő magyarázatra. Elfogultságukban, haragjukban babonának, bálványimádásnak nevezték a katolikus vallás belső szépségeit.

A protestánsok elvesztették a bűnbánat szentségét (gyónást)

A gyónás olyan módon, ahogyan a katolikusok szolgáltatják ki, a protestánsok véleménye szerint elfogadhatatlan. Pedig a gyóntatás lényegében ma is olyan, amilyen a legelső időben volt: Krisztus Urunk feltámadása után megjelent apostolainak. A tanítványok kitörő örömmel fogadták a halál fölött diadalmaskodó Urat és azt várták, hogy bosszút fog állni ellenségein, a zsidókon.

Krisztus azonban nem bosszúra, hanem egy fölséges jótéteményre gondolt, arra, amit minden ember óhajt: azt, hogy a bűnös ember megszabaduljon bűneitől. Ezt mondta az apostoloknak: *„Vegyétek a Szentlelket. Akinek megbocsátjátok bűneit, bocsánatot nyer, akinek pedig megtartjátok, az bűnben marad."* Ebből következik, hogy a híveknek kötelességévé tette, hogy a bűnöket bevallják a gyóntatónak. A gyóntatónak pedig, hogy ítéletet mondjon a gyónó lelki állapota felett. Ha a bűnös nem vallja be bűneit, a gyóntatónak nincs módja megítélni, hogy ki érdemes arra, hogy bűnei megbocsátást nyerjenek.

A gyónás a legjobb nevelő eszköz. A bűn a lélek betegsége. A betegséget gyógyítani kell. Ezért rendelt Krisztus orvost és orvosságot a lélek gyógyítására. A bűnös, ahogy a beteg, elmondja lelki baját orvosának, a pap viszont megjelöli a gyógyulás módját és eszközeit. Ez a lelki tanácskozás (konzílium) a mennyország felé vágyódó lélek részére. Mindenki érzi a maga gyarlóságát, bűneit, és iparkodik is tőlük szabadulni. Azt is érzi, hogy Isten megbántásáért áldozatot kell hozni. Mi ez az áldozat? Talán csak a hit, hogy Krisztus megbocsát, ahogyan a protestánsok mondják? – Nem! Ez kevés! Kell még a tévedés alázatos bevallása, készség az elégtételre, a javulás szándéka és ígérete. Jókai már ezt írta a „Tengerszemű hölgy"-ben: „Van a katolikus vallásnak egy intézménye, amely annyira magasztos, annyira vigasztaló, hogy ez magában elég volna arra, hogy mindenütt elterjedjen a földön, ahol csak szenvedő emberek vannak. Ez a gyónás. Nagy hiba volt Kálvin Jánostól, hogy ezt meg nem tartotta a hívei számára. Nem ismerte a szíveket."

A halálos ágyon való gyónás a legnagyobb jótétemény, ami csak elképzelhető. Hányszor tapasztaljuk, hogy a beteg nem tud meghalni, míg a gyónásban le nem tette a lelke terhét. És az orvosok is számtalanszor igazolják, hogy a beteg a gyónás után megnyugodott, akárhány meggyógyult, vagy legalábbis csodálatosan megbékélve halt meg. Szerintük a katolikus ember hal meg a legnyugodtabban. A gyónó tudja, hogy a pap soha, semmiféle körülmények közt nem árulja el azt, amit a gyónásban hallott.

Azt mondják a protestánsok: a protestáns ember maga intézi el Istennel a lelke bűneit. Erre azt feleljük, ez csak olyan, mintha a rablógyilkosra, a tolvajra, a házasságtörőre, a káromkodóra, a pletykálkodóra magára bíznák rá, hogy büntesse meg önmagát. Valamennyi ezer mentő körülményt találna a maga igazolására. És aligha javulna meg az önmaga által végzett gyónás által.

Hány ember adta vissza gyóntatás után az elvett dolgot; hányan békülnek ki haragosaikkal; hányan mondanak le az iszákosságról; hány fiatalembert és leányt lehet visszatartani a tiszta, egészséges élet számára; hány anya nem pusztítja el, hanem világra hozza életének gyümölcsét – mindezt azok tudják csak megmondani, akik ismerik a gyónás fölséges hatását. Egyébiránt Luther gyakran, halála előtt néhány nappal is gyónt.

A protestánsok elvesztették az Oltáriszentséget

A katolikus Egyház legnagyobb kincse, az isteni kegyelmek állandó forrása az Oltáriszentségben élő Jézus Krisztus ezt mondta a kezében levő kenyérre: Ez az én testem – ezt mondta a kehelyben gyöngyöző borra: Ez az én vérem. Azután ezt mondta: Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. A katolikusok hiszik, hogy Krisztus az ő isteni hatalmával a kenyeret és a bort átváltoztatta az ő testévé és vérévé, továbbá hiszik, hogy az apostoloknak és az apostolok utódainak, a papoknak hatalmat adott arra, hogy ők is ugyanazt cselekedjék, vagyis átváltoztassák a kenyeret és bort Krisztus testévé és vérévé.

A protestánsoknál nincs az egyházi rend szentsége

A pápa az Egyház feje

Krisztus Urunk azt mondta Péter apostolnak, hogy rá, mint kősziklára építi anyaszentegyházát. Azt mondta, neki adja a mennyország kulcsait (Mt 10,2). A kulcs mindig a legfőbb hatalmat jelentette. Péternek mondta Jézus, hogy imádkozik érte azon okból, hogy Péter erősítse meg atyafiait a hitben (Lk 12,31-34), tehát ő a fő tanító. Jézus Péterre bízta bárányainak és juhainak legeltetését (Jn 10,15-17), tehát neki adta a főpásztori hatalmat.

Mivel pedig Krisztus minden nemzetek tanítására, bűneik megbocsátására küldte az apostolokat, ebből következik, hogy ez a hatalom és küldetés nemcsak az ö életükben volt szükséges, hanem később, az ő haláluk után is. Ezért a főpásztori legfőbb hatalom, valamint az igehirdetés, a szentségek kiszolgáltatása később is szükséges volt. Ezért szállott át a küldetés az apostolokról azok utódaira.

A protestáns történetíró: Herder írta egyik munkájában: „A római szentszék nélkül Európa valószínűleg egy diktátor zsákmánya, az egyenetlenség színhelye, vagy talán mongol pusztaság lett volna."

S Voltaire, a különben hitetlen ember, így írt: „Általánosan ismeretes, hogy Európa a szentszéknek köszönheti művelődését, legjobb törvényeinek egy részét és csaknem minden tudományát és művészetét."

Az első apostolokat Krisztus ruházta fel hatalommal, az apostolok kézrátétel által adták át a Krisztustól kapott hatalmat utódaiknak. Így folytatódott a láncszemek egymásba kapcsolódásával a hatalom átadása egyikről a másikra. Ma a püspököket három püspök, a papokat a püspök szenteli pappá, és kézfeltétel által adja át nekik a lelki hatalmat. Ennélfogva minden katolikus pap elmondhatja, hogy az igehirdetés, a szentségek kiszolgáltatása, a misemondás hatalmát és küldetését közvetve Krisztustól kapta.

A protestantizmus elszakította ezt a fonalat. A hatalmat és a küldetést maguk – a kálvinistáknál a hívek – adják lelkészeiknek. Mivel pedig a hívek nem kaptak ilyen hatalmat senkitől, következésképpen nem is adhatnak át ilyet másnak sem. Ezért a protestánsoknak nincsenek papjaik, hanem csak igehirdetőik, prédikátoraik. Nincs, aki a szentmiseáldozatot bemutathatná, nincs, aki a szentségeket kiszolgáltathatná.

† Bilkei Ferenc plébános

»»» FOLYTATJUK «««

„Csak az ateisták hisznek a véletlenben”

– lenyűgöző interjú Jim Caviezellel –

II/1. rész

Jim Caviezel – aki a Passió című filmben Jézust alakította – mélyen hívő színész. A következő interjút egy lengyel oldalnak adta Varsóban, Lengyelországban, 2017. április 30-án.

Narrátora lettél egy Karol Wojtyla életéről szóló dokumentumfilmnek; A kontinens felszabadítása: II. János Pál és a kommunizmus bukása címmel. Lengyelországi látogatásod alatt oda is elutaztál, ahol Karol Wojtyla élt és dolgozott. Mit jelent neked a volt lengyel pápa?

Jim Caviezel: Lengyelországban tett látogatásom során értettem meg, hogy az egész világ problémái voltak a vállán. Ehhez pedig van egy személyes hozzáfűznivalóm is. Jézus szerepének eljátszása miatt sok gúnyolódással és kritikával kellett szembenéznem, melyeket valahogy el kellett viselnem. II. János Pál segítsége azonban sok erőt adott. A példáját látva a következőt kérdeztem magamtól: „Miért törődsz a téged kritizálókkal?”

Fiatal koromban sokat olvastam a nácizmusról és a lengyel területeken elkövetett népirtásról. Ismereteim csak a könyvekre korlátozódtak, de lengyelországi tartózkodásom alatt ráeszméltem, hogy Wojtylának mennyit kellett szenvednie a nácizmusnak való közvetlen kiszolgáltatottsága miatt. Jártam Auschwitzban, ahol Maximilian Kolbe atya a saját életét adta azért, hogy egy fogolytársa élhessen. Ezek is rámutattak többek közt arra, mennyit szenvedett ez a nép. Aztán a náci megszállást követte a kommunizmus, tehát II. János Pál a két legszörnyűbb rezsim alatt élte élete egy részét. Amerikaiként különösebb félelem nélkül tekintettem a hidegháborúra, mivel nem éltem soha elnyomás alatt. II. János Pálnak kettő ilyet is meg kellett tapasztalnia, mint ahogy Lengyelországnak is. Ő azonban reprezentálja az országotokat is.

Spirituális értelemben?

Lengyelország.– mint ahogy Krisztus is – keresztre lett feszítve. A Szűzanya Lengyelország anyja. Mielőtt Wojtyla apja meghalt, azt mondta neki, hogy most már Mária az ő anyja is. Ez egy csodálatos jelképe az országnak.

A pápa tanítása rád is mély hatással volt?

A 80-as években, mikor tinédzser voltam, II. János Pál az Egyesült Államokba látogatott. Csupán másfél óra utazásra volt a lakhelyemtől, a családom pedig el is ment, hogy lássák és hallgassák őt. Sok katolikus számára olyan volt ez, mintha maga Jézus látogatta volna meg őket. Én nem mentem, mert nem éreztem fontosnak. A villámcsapás csak évekkel később jött.

Beszélni fogunk erről a villámcsapásról is később. Szóval nem mentél el, hogy lásd a pápát, de évek múltán mégis bepótoltad a látogatást. A Passió leforgatása után találkoztál vele egy pápai kihallgatáson. Miután megtekintette a filmet, azt mondta: „Ez így történt!” Hogyan kaptad tőle a dicséretet?

A pápa mindig azt mondta a fiatalokoknak, szakadjanak el a szennyes és demoralizált civilizációtól. „Legyetek szentek” – mondta. Lehetetlen? Egyáltalán nem. Gyakran hallom Krisztus hangját a szívemben: „Jim, sikerülni fog.” Ez annak az üzenete, hogy mindenki ugyanolyan fontos ebben a világban, de ugyanakkor egy, a keresztény életre való felhívás is. Egy olyan életé, aki bárkinek, akivel találkozik, megmutatja, hogy Jézus az Úr. Emlékszem, a pápa akkor azt mondta az amerikai népnek: „Mindnyájan szentek lehettek!”

Nagy szomorúság számomra, hogy a népem nagy része egyáltalán nem keresi az életszentséget.

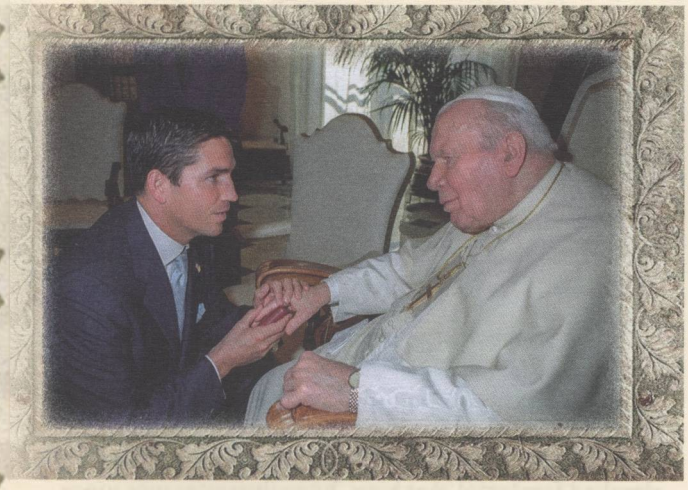
Inkább drogokkal és élvezetek hajhászásával helyettesítik, mert az kitölti az érzelmi ürességet.

A pápai audiencia során mit mondtál neki?

Hogy mennyire lenyűgözött a színészekhez címzett levele, melyben azokhoz szólt, akik a szépséget keresik és művészi formában adják tovább az embereknek. Mindent elkövetek, hogy az utasításai szerint cselekedjek.

II. János Pál is színész volt, mint te, ezért bármely elődénél jobban ismerte a művészet erejét.

Pontosan. Ez az, ahonnan az ereje is jött. Értette az embereket, a művészet által pedig képes volt milliók szívét megnyerni. Ő egyszerűen egy szent.

(A film készítése idején) 33 éves voltál, monogramod J. C. és Jézust játszottad.

Nem lehet véletlen. Véletlenek nincsenek. Folyton „balesetről" és „szerencsétlenségről" hallok a dolgok kapcsán. A szekularizáció hatással van az egész világra, beleértve az Egyesült Államokat is. Csak az ateisták hisznek a véletlenben. Isten szemében nincs véletlen.

Ha Isten halottakat támaszt fel, arra is azt mondják, véletlen történt.

„Ha valaki elveszíti hitét Istenben, nem az fenyegeti, hogy semmiben sem hisz majd, hanem az, hogy mindenben" – állítja G. K. Chesterton.

Ugyanakkor nincs joga bármit megtenni, amit szeretne, és ahhoz sincs, hogy mindenről döntsön. Erkölcs nélkül élni, kizárva a jóságot? Hát hol a szeretet mindebben?

Talán pont emiatt ölték meg Istent – ahogy Nietzsche mondja. Ha nincs Isten, azt tehetnek, amit akarnak.

Ezt láthatjuk Amerikában nap mint nap.

Európában még inkább ezt látni. Az Egyesült Államok alapító atyái el sem tudták képzelni az országot Isten nélkül. A francia forradalom alatt gyilkolni kezdték a papokat és köptek Jézusra. De térjünk vissza Hollywoodba, a filmhez. Mel Gibson figyelmeztetett a szerep elvállalásakor, hogy valószínűleg nem fogsz ezután több felkérést kapni Hollywoodban. Mennyire volt igaza?

Anélkül, hogy bármi rosszat tettem volna, kikerültem az öt legnépszerűbb színész közül a stúdióknál. Pedig csak eljátszottam Jézus szerepét. Hogy személyesen érintett-e ez az elutasítás? Nos, mindenkinek megvan a maga keresztje. A világ változik, de úgy sem leszünk örökké ezen a Földön. Sem én, sem pedig a hollywoodi producerek.

Egyszer majd mindenkinek el kell számolnia a tetteivel.

Honnan jön ez a reakció vajon? Az emberek félnek az ilyen filmektől? Pedig szerették Jézus emlékezetes képeit a képernyőn. A több mint 500 millió dolláros globális bevétel nagy siker a film számára. A mai napig hallani megtérésekről a film kapcsán.

Erre nem nekem kellene válaszolnom. Csak a munkámat végeztem. A film nézők millióit inspirálta. Hagyjuk a választ a producerekre, hogy félnek-e ettől a sikertől vagy nem. Nincs még vége a karrieremnek. Végül is, szerepeltem már egy-két kiemelkedő hollywoodi produkcióban, sőt egy népszerű amerikai krimi-sorozatban is, Person of interest címmel. Ugyanakkor azt sem felejtettem el, hogy Jézus neve mindenek felett áll. Ez a név egyben minden idők legellentmondásosabbja is. A szeretet ellentmondásos, Ő pedig maga a megtestesült szeretet. Jézus a szeretetről beszélt az embereknek, ők pedig megölték ezért. Ki ez az ember, hogy megmondja nekünk, hogyan kellene élnünk? – kérdezték arrogánsan. A saját népe elárulta és mindenki elhagyta. Nem csak az volt a kötelességem, hogy ezt megmutassam a képernyőn. Jelenleg is tart ez a kötelesség, miszerint az evangéliummal összhangban kell élnem napról-napra és tanúságot kell tennem az igazságról. És most elérkeztünk ismét II. János Pálhoz. „Totus Tuus", vagyis „Egészen a tiéd" – mondta jelmondatában. Ha tudni akarod, mivel inspirál engem, hát ez az. „Egészen a tiéd."

(Az eredeti interjút a lengyel újságíró és filmkritikus, Lukasz Adamski készítette és publikálta a wpolityce.pl oldalon)

(Fordították: Dallos Bence és Hegedüs Bertalan)

»»» **FOLYTATJUK** «««

Lelki energiakrízis

Kedves Barátaim!

Az energiakrízis vészjelzésétől hangos a világ. *„Kitartanak-e az energiahordozók, míg az atom- és napenergia áttörést hoz, és pótolja a fekete aranyat és fedezze a szükségleteket?”* Jelenleg az olaj irányítja az egész világpolitikát. Az „energiakrízis” fogalma számtalan sajtótermékben az aggodalom kifejezése lett. Harcot indítottak a felelőtlen pazarlás ellen. Az ember fenyegeti az embert. De a világ nem ismeri fel, hogy egyidejűleg egy másik fajta energiakrízisbe is esett. Létezik egy másik fajta energia is, amelynek pazarlása még félelmetesebb, mert mélyebben ható, mint a fogyatkozó olaj. A lelki energia krízise ez. Most azt fogják mondani: *„Milyen tág fogalom! Mit értsünk ezen? Kimutatható az ilyen energia? Az olaj-energiát mindnyájan ismerjük, az áramot, gázt, benzint naponta használjuk, de mi az a lelki energia? Hol mutatkozik? Létezik ilyesmi egyáltalán?”*

Barátaim! A lelki energia az a valami, ami bennünket emberré tesz. Azért vagyunk emberek, mert szívünk mélyén ott ég bennünk a szellem lángja. Ha kialudna, le kellene mondani ember-nevünkről a teremtett világban. Ez a láng izzik a gyermek szemében, ez van ott egy szent kisugárzásában. Mi magunk is érezzük ezt a fényt, mely ott világít bennünk azokban a napokban, mikor tiszta a szívünk. Él, világít és nagyon szép! A Hegyi beszéd is mondja: *„Tested világa a szem; ha tehát a szemed tiszta, egész tested világos lesz.”* (Mt 6,22)

Tested lámpa, és a benne izzó fényt a szemed tükrözi. A szellem adja a lángot. Minél gyengébb lesz a láng, annál gyengébb az egész ember; elnyomorodik, bensőleg összeesik. Mindnyájunknak volt már része effajta tapasztalatban. Vannak napok, amikor lélekben izzunk, szikrázunk és megvilágítjuk környezetünket; más napokon meg tudatosul bennünk az Isten és emberek előtti gyengeségünk, a világgal szembeni elégtelenségünk. A tükörbe nézve elijeszt bennünket saját zavaros tekintetünk. Világszerte érvényes, a korra jellemző tapasztalat ez: a szellem krízise bennünk. Korunk nem egy sötét jelenségének ez a magyarázata.

„Szédület fog el, ha arra a rengeteg energiára gondolok, amelyet egy nagyváros egyetlen éjszakáján elpazarolnak és ami visszahozhatatlanul elvész.” (Teilhard de Chardin)

Értelmetlenül elég, és egyszer s mindenkorra elvész. Mélyen lesújtja az embert, ha olvassa a világ híreit. Sajnálkozunk a veszedelmes feszültségeken, a sok hazugságon és erőszakon. Sok helyütt terrorizmus, egyszerre több országban háborúk, egyik katasztrófa a másik után, fölkészülés az atomháborúra, majd az ideiglenes leszerelés. Panaszkodunk, szitkozódunk, ítélkezünk. Lángoló beszédek hangzanak el, mások az utcákon tüntetnek. Ám a problémák sokasodni látszanak, a jogtalanság növekszik.

Nem a „gonoszság titka” ez, amire tulajdonképpen nincs is szavunk, hanem világos tény. Ha süllyed az ember szellemi energiakészlete, akkor csaknem ugyanolyan arányban növekszik a gonoszság; feltör, terjed, árad. Minél sápadtabban lobog a szellem lángja és minél inkább akadályozzák, annál inkább sűrűsödik a rossz.

„…ha szemed beteg, akkor egész tested elsötétül. Ha pedig a fény benned sötétséggé válik, mekkora lesz majd a sötétség!” (Mt 23,24; Lk 11,34-35)

A mai ember életveszélyesen él, mert hovatovább elszakad forrásától. Azt hiszi, hogy ilyesmire már nincs szüksége. Közben hagyja, hogy benső fénye mindinkább elgyöngüljön, holott neki kellene testét, környezetét világossá tenni. Semmi táplálékot sem ad már ennek a fénynek. Minden másra gondja van, csak a szellemére nem. Materialista. Tudatlanul, vagy mint valami hazárdjátékos, eljátssza az életét.

Előbb-utóbb bizonyára kozmikus lehűlés vár bolygónkra. Az időpont egyre közelít, egyszer majd megérjük. Csak „ideiglenesen” tudunk szembeszállni ezzel az energiahiánnyal. New Yorkban egyszer megéltem a katasztrófahangulatot: egy általános áramkieséskor 7-8 órára az egész energiaszolgáltatás összeomlott, éppen New York épületdzsungelében! Közben elképzelhettük távolabbi jövőnket: semmi fűtés, semmi világítás, semmiféle termelés, semmi meleg étel! Bolygónk lassú kihűlését nem tartóztathatjuk föl, ez lesz biztosan a sorsunk. De mi, ma élők, akik még sokáig lakjuk a napsütéses Földet, idő előtt magunk tesszük tönkre magunkat azzal, hogy belülről kihűlünk.

Mai szentmisénk kezdetére ezt énekeltük: *„Hideg kézzel meleget keresünk. Tied az öröm, míg csukott a kezünk…”*

Emlékeztek, kedves Barátaim, Krisztus megjövendölte nekünk, hogy lassan kihűl az emberek között a szeretet? Tudta, hogy sokak hite elgyöngül. Mit talál itt az Emberfia, amikor újra eljön? Olyan világot, amelyben az emberek csak saját jólétükre koncentrálnak: bírni, nyerni, élvezni, szórakozni! Legtöbbjük ezernyi másban leli örömét, csak éppen a másik ember szíve örömében nem. Mind csak a maga érdekét hajszolja. Ugyan mennyi valódi embertársi szeretetet talál majd Krisztus eljövetelekor, aminek időpontját még ő sem tudja, csak egyedül Isten? Azt mondják: „Ki-ki a maga zsebére! Isten törődjék mindenkivel!" Ha azonban az ember tudatában nincs már Isten, akkor a „magunk zsebe" sincs. Nincs már „önmagam", sem benső személyiség.

A mai evangélium az energia evangéliuma. Vigyázni kell „lámpáinkra" és figyelni, hogy egy pillanatra se aludjék ki a láng. Elolvasom az egész komoly szöveget, amelyben maga Krisztus tájékoztat bennünket a végső napról: *„Akkor hasonlít majd a mennyek országa tíz szűzhöz, akik lámpával kezükben a vőlegény elé mentek. Öt közülük ostoba volt, öt pedig okos. Az ostobák elvitték ugyan magukkal lámpáikat, de olajat nem vittek. Az okosak viszont lámpáikkal együtt olajat is vittek korsóikban. Mivel a vőlegény késett, valamennyi elálmosodott és elaludt. Éjfélkor kiáltás hallatszott: Jön a vőlegény, menjetek ki elébe! Erre a szüzek mind fölkeltek és rendbe hozták lámpásaikat. Az ostobák kérték az okosakat: Adjatok egy kis olajat! Lámpásaink kialvóban vannak. Nem adunk, felelték az okosak, különben nem lesz elég sem nekünk, sem nektek. Menjetek inkább az árusokhoz és vegyetek magatoknak. Míg azok vásárolni jártak, megjött a vőlegény, s akik készen voltak, bevonultak vele a menyegzőre. Azzal bezárult az ajtó. Később megérkezett a többi szűz is. Uram, Uram, nyisd ki, kiáltották, de ő így válaszolt: Bizony mondom nektek, nem ismerlek titeket. Virrasszatok tehát, mert nem tudjátok sem a napot, sem az órát."* (Mt 25,1-13)

Nem egyszer s mindenkorra kaptuk a bennünk élő és működő szellemet; naponta meg kell azt újítani, vagyis táplálni kell, mint a testünket. Mi azonban ezt nem hisszük el. Elkövetjük azt a vak könnyelműséget, hogy hagyjuk magunkban elhalni ezt a virágot. A szellemet nem lehet raktározni, mint az anyagiakat. Nem lehet fölhalmozni, azután pihenni. Egy lámpácskába szorgalmasan újból és újból olajat kell tölteni, erre tanít az Evangélium. Vigyázz, hogy a lámpád mindig világítson! Ne felejtsd el, mert észre sem veszed és kialszik!

A mai ember egészen mást tartalékol élete számára. Milyen új darabokkal gazdagodott az ön ruhatára az év elejétől? Ugye gondoskodott róla, hogy legyen mit fölvennie az időjárás minden változásakor? Ugye követi a divat minden újabb irányzatát? A mélyhűtő, nemde, tele van? Nagy gonddal és igyekezettel biztosítjuk ott az energiát. Ebben az évben már sok pénzt tett félre és hasznos utasításokat adott a bankjának?... Bizonyos fokig igazolhatók ezek a dolgok, de a mai ember halmoz és nevetségesen eltúlozza a mértéket. Elfelejti, hogy mindenekelőtt lelki energiaszükségletéről kell gondoskodnia. Ez már aggasztó. Nemcsak elfelejtkezik róla, hanem önbecsapással tragikus módon úgy gondolja, hogy neki ilyesmire nincs is szüksége. Gondoskodása csak az anyagiakra korlátozódik. És emiatt lesz más még a tekinteted is! Szemedben ott tükröződik a lelki üresség. Lámpád nem ég. Csupán test vagy. Melyikünk él tudatosan és szívesen benső lelkiéletet, hogy a lelke számára gondoskodjék a szükséges napi táplálékról? Ki önt elegendő olajat a lámpájába? Ki fordít rá igazi gondot, hogy az a gyengéd, kényes láng, amely emberré tesz bennünket, el ne lobbanjon?

Emlékszem egy filmre, amely egy nukleáris világháborút mutatott be Kelet és Nyugat között. Földünkön csupán kopasz, sziklás tájak maradtak meg. Minden élet megsemmisült. Tudjuk, hogy, ez a filmváltozat a valóságban is lehetséges, sajnos! Ámde, kedves Barátaim, van még félelmetesebb látomás is...

„Ne féljetek attól, ami a testet megölheti." (Mt 10,28a)

Van valami, ami a test és a Föld halálánál pokolibb: az olyan emberiség fennmaradása, amelyből kihalt a szellem. Lények laknák a Földet, akik külső megjelenésükben olyanok, mint mi, de üres tekintettel. Emberi a kinézésük, de már nem emberek. Szívüket elhagyták, szellemük lángja kialudt, lelki energiájuk kiégett. Pontosan működő automaták, akik ki-, beszállnak a repülőtereken, hangsebességnél gyorsabb járművekkel, vagy űrrakétákkal rendelkeznek. Csuklójukon milliomod másodperc pontosságú órákkal, zsebükben minden kellő adatot tartalmazó computerekkel... Mellkasukban azonban szív helyett olyan kihalt világgal, amint a film mutatta. Teljesen automatizált világban élnek, de lélek nélkül, szellemtelenül. Isten nélküli, a szív melege nélküli, kiégett, kiüresedett világban. Ez volna az emberiség igazi éjjele.

A mi jelenlegi problémánk – kedves Barátaim – nem az olajkrízis, hanem a sokkal mélyebbre ható szellemi krízis, a lelki energia krízise. Az élő Isten szellemének jelenlétéről vagy távollétéről van szó a szabad, döntésre képes emberszívekben.

Mi, akik hiszünk, imáinkban soha eléggé meg nem nyílhatunk a kegyelem előtt, és soha nem kérhetjük eléggé a Szentlelket, hogy sugalmazzon minden embert szüntelenül ennek a veszedelemnek a felismerésére. Ámen.

Henri Boulad SJ

Szabadulásom TÖRTÉNETE

Tanúságtétel

Szeretném megosztani veletek szabadulásom történetét, ami Jézus irgalmasságáról és szabadító erejéről szól. A történet egészen kiskoromban kezdődött. Gyerekként nagyon félős voltam, izgultam szinte minden apró megmérettetés előtt. Sokszor több volt ez, mint lámpaláz, inkább már erősebb félelem és szorongás. Általános iskolában többször felkértek, hogy mondjak verset évnyitón vagy évzárón, de mindig a torkomban dobogott a szívem. Alig tudtam elmondani, amit megtanultam. A farsangi fellépéseken, ha szerepelni kellett, szinte remegtem.

Később, amikor elkezdtem zenélni, akkor sem volt jobb a helyzet. A vizsgákon annyira féltem és izgultam, hogy sokszor elrontottam, sokat hibáztam. Nagyon kellemetlen szituáció volt. Azt gondoltam felnőttként majd javulni fog a helyzet, de bizonyos esetekben romlott. Ha a vasárnapi szentmisén olvasnom kellett a közösség előtt, annyira dobogott a szívem, hogy alig tudtam odafigyelni, mit olvasok. A félelem és a szorongás az életem más területein is megmutatkozott. Van jogosítványom, de csak ritkán vezetek. Ha mégis vezetnem kellett, abban nem volt köszönet. Nagyon erős szorongás vett erőt rajtam. Ugyanez volt egy egyszerű üzemorvosi vizsgálatnál, illetve más szituációkban is. Egyszóval, életem nagy részét a félelem és a szorongás határozta meg. Nem lehetett egy szituációhoz kötni, életem több területét a félelem irányította. A szorongásnak kellemetlen testi tünetei is voltak, nem részletezném.

Próbáltam végiggondolni az életemet, de akkor semmire nem jutottam, honnan van ez az egész. Azt gondoltam, hogy ez a személyiségem része, egyszerűen ilyen vagyok. Nagyobbat nem is tévedhettem volna!

Felnőttként kerültem kapcsolatba a karizmatikus megújulással, és ekkor derült fény mindenre, arra, ami a háttérben zajlott. Mondanom sem kell, hogy szellemi háttere volt a nagyfokú szorongásnak és félelemnek, konkrétan ez a két lélek volt az, ami megkötözte az életemet. Voltak persze mások is, de ez a kettő volt a fő lélek. F. Zsuzsa javasolta, hogy vegyek részt egy családfagyógyító szentmisén, amire fel kellett készülni az ősök elkövetett bűneivel. István atya celebrálta a szentmisét, ami után lelkiekben még nem éreztem változást.

Később az Emmausz kápolnában részt vettem egy szabadító imán. Már az ima előtt a sátán hol fenyegetett, hol kérlelt, hogy ne menjek el, mert csak lejáratom magam, megöli a családomat, stb. Ígért mindenféle hatalmat, gazdagságot, ha nem megyek el és őt választom. Nagyon nagy harc volt a lelkemért, a szabadulásomért. A sátán nem akarta feladni azt a területet, amit a generációs lelkeken keresztül megszerzett. A szabadító szolgálatban Zsuzsa, Tamás és Nóra imádkozott értem. Az életem szinte minden területe szóba került, és sok gonosz lélektől szabadultam meg. Egy ideig szabadságot éreztem, megszűnt a félelem. De még nem véglegesen. Folyamatosan imádkoztam a szabadulásomért, és jártam szentségimádásra is. Az egyik karizmatikus összejövetelen szintén volt szentségimádás, ahol megtörtént a szabadulás. Ahogy térdeltem a többiekkel és vártam a szentségi áldást, hallottam Jézus szavait, ahogyan ezt mondja: „Meggyógyítalak és megszabadítalak." Ekkor elsírtam magam, annyira meghatott a dolog. Éreztem Jézus szeretetét és irgalmát. Szükségem volt még fizikai gyógyulásra is, de ekkor nem az volt a legfontosabb. Másnap tényleg szabad voltam, ezt a Szentlélek is megerősítette.

Megszűnt a nagyfokú szorongás és félelem, ami az életem több területét uralta. Megtudtam azt is a Szentlélektől, hogy egy elkárhozott ősöm bűnei miatt volt ez az egész. Tehát igaz az az ószövetségi Ige, hogy az ősök bűnei kihatással lehetnek az utódokra. Léteznek generációs lelkek, s akár élete végéig gyötörhetik az embert. A bűn zsoldja a halál, de a szenvedés és a megkötözöttség is.

A szabadulásom folyamatos volt, és sokat kellett érte imádkozni, de végül Jézus megkönyörült rajtam. Nélküle ma is megkötözve élnék. A tanúságtételem reményt adhat mindenkinek, aki valamilyen megkötözöttségben él, hogy forduljon bátran Jézushoz, mert Ő valóban a Szabadító. Kérje a Szűzanya közbenjárását, imádkozza a rózsafüzért, különösen a Könnyek Anyja rózsafüzért. Járjon el szentségimádásra, és végül eljön a szabadulás. Fontos, hogy legyünk türelmesek, mert ez nem egy-két nap alatt megy végbe, de végül Jézus megszabadít.

Dicsőség Jézus Krisztusnak a szabadításért! Köszönöm a közbenjáróknak és István atyának a segítséget, az imákat, és a támogatást.

Ferenc

GLORIA POLO tanúságtétele

3. rész

Máriaremete, 2017. augusztus 26.

„Tüzet tűzzel oltunk – a gyűlölet tüzét a szeretet tüzével!" mottóval rendezték meg a ***IV. Szeretetláng Fesztivált*** *a Szűz Mária Szeplőtelen Szívének Szeretetlángja Mozgalom szervezésében a Máriaremetei Kegytemplomban 2017. augusztus 26-án, ahol Gloria Polo is tanúságot tett mindarról, amit átélt, amikor villámcsapás érte és a klinika halál állapotában megtapasztalta, meglátta a túlvilágot, majd Isten kegyelméből visszatért az életbe és csodálatos módon felépült.*

Ami bűneinkért szenved az egész teremtett világ, szenvednek nemcsak a körülöttünk élők, hanem a világ legtávolabbi sarkában élő teremtmények is. Isten megbocsát a tisztítótűzben szenvedő lelkeknek, de le kell tölteniük a büntetést. Ezek az emberek nem imádkoztak az egyházért, nem imádkoztak a pápáért, sőt, nyelvükkel szidták, bántalmazták a papokat és az egyházat. Nem segítettek az egyháznak az evangelizáció terjesztésében. Nem adtak ételt az éhezőknek, a szegényeknek és nem látogatták a betegeket. Ez a viselkedés nagyon nagy súllyal nehezedik és nagyon nagy fájdalmat okoz a purgatóriumban szenvedő léleknek. Rájuk nehezedik a jó, amit nem tettek meg, és a rossz, amit megtettek, és ezek miatt, tehát az elmulasztott jócselekedetek és a megtett rossz dolgok miatt szenvedniük kell.

A purgatóriumban szenvedő lelkek abban a pillanatban nem szenvednek, nem éreznek fájdalmat, amikor a pap felmutatja az Oltáriszentségi Jézust. De amikor a pap a kezét leteszi, akkor a szenvedésük újrakezdődik. Néri Szent Fülöp is tudta ezt, és Néri Szent Fülöp is látta a purgatóriumban szenvedő lelkeket, ezért sokszor és hosszú ideig mutatta fel a szentostyát, hogy a purgatóriumban lévő lelkek addig se szenvedjenek. Amikor az egyház megnevezi, megszólítja a purgatóriumban szenvedő lelkeket, Krisztus keze, amely nem más, mint a pap keze, kezébe veszi a purgatóriumban szenvedő összes lelket és elmeríti őket az üdvösség kelyhében. Amikor kiveszik őket, egy kicsit kevésbé nehezedik rájuk a fájdalom ruhája.

Ha igazán intelligensek lennénk, minden nap járnánk szentmisére. Nem félelemből kell szentmisére járni, hanem szeretetből. És minden nap szakítanánk egy kis időt arra, hogy imádjuk az Oltáriszentségi Jézust. Ebben az imában csökkentjük majd a purgatóriumban ránk váró szenvedéseket is.

De én tovább haladtam lefelé ebben az állapotomban, amikor kívül voltam a testemen, és egy nagy mocsárhoz érkeztem. Ebben a mocsárban láttam a saját édesapámat is, egészen a nyakáig elmerülve. Az apám azt kiabálta: „A házasságtörés, a házasságtörés!" Ha beszélhettem az apámmal, az Isten akarata volt. Nem lennék jó lánya a szüleimnek, ha nem beszélnék most nektek a szüleimről. Az Isten rendelte úgy, hogy beszéljek a saját szüleimről, és az ő életükről. Nagyon nagy fájdalmat okozott nekem, hogy láttam a saját apámat, akit égetett az őt körülvevő mocsár. Az én falumban, ahol születtem, már egész kiskortól kezdve arra nevelik a fiúgyerekeket, hogy legyenek minél kicsapongóbbak, vadabbak, és amikor 13 évesek lesznek, akkor menjenek el és ízleljék meg a szexuális örömöket is, igyanak a barátaikkal. Ez jelenti számukra, hogy „macsónak" lenni, férfiasnak lenni. Az apám a maga módján szerette az édesanyámat, az ő feleségét, és áldásnak tartotta a házasságukat, de úgy gondolta, neki férfiúi joga az is, hogy más nőket is szeressen. Halálunk után azonban lehullik rólunk az álarc, és számot kell adni az Istennek az életünkről, és szembesülnünk kell bűneink következményével.

Az apám nagyon szenvedett azért is, mert az ő fiai, az én fivéreim, megismételték ugyanazokat a bűnöket, amelyeket ő is elkövetett. Hiszen az én fiútestvéreim is eljártak otthonról, alkoholt fogyasztottak, bordélyházba mentek, házasságon kívüli örömöket kerestek, bárokban költötték el a pénzüket. Megverték a feleségüket és a gyermeküket, és ezekben a pillana-

tokban a mi édesapánkat égette a gyötrelem, hiszen azt kellett az édesapámnak látnia, hogy a fiai megismétlik azt, amit annak idején ő is tett. És kiabált: „Köszönöm neked, Uram, köszönöm neked azt a 38 évi imát, amelyet ez a szent asszony, az én feleségem értem mondott, és megmenekültem." Az én édesanyám 38 évig imádkozott az apám megtéréséért.

Mindig azt mondtam édesanyámnak, ne törje magát ennyire, és ne imádkozzon tovább az apám lelki üdvéért, keressen magának egy másik férjet. „Legyen egy kis méltósága, édesanyám!" – mondtam neki. Azért lettem feminista is, mert nem akartam az édesanyám alázatos, szeretetteli lényéhez hasonlatossá válni.

Az édesanyám rendkívül tisztelte az Oltáriszentséget. Leborult az Oltáriszentségi Jézus előtt, és extázisba esett, én meg azt mondtam, hogy biztos azért, mert marihuánát fogyasztott. Az anyám mindig azt mondta, én is a mennyországba szeretnék kerülni, de mielőtt én odakerülnék, az első küldetésem az, hogy az édesapátokat odajuttassam. Mert egy test vagyunk a férjemmel, és felelős vagyok érte Isten előtt.

Amikor láttam az apám lelkét szenvedni a tisztítóhelyen, akkor megértettem, hogy milyen hatalmas ereje van az anyám imáinak. Ekkor, ebben a bizonyos látomásomban megint lejjebb ereszkedtem, és láttam egy hatalmas szájat, amely magába szippantott engem. Amikor ez a száj kinyílt, én fejjel lefelé belezuhantam. Nagyon féltem. A végén egy újabb szájat láttam, de ez a második száj csukva volt. És rájöttem, hogy ez a lenti száj már a pokol bejárata. És tudtam, hogyha belépek oda, éreztem, hogy a két száj között egy hatalmas űr tátong. És nagyon féltem attól, hogy a bűneim miatt ez az alsó száj, a pokol kapuja ki fog nyílni, és el fog nyelni engem. Nem azért, mert az Isten ezt akarta, mert Isten az én üdvösségemet akarja, hanem az én istentelen életem és személyes szabadságom miatt. Szent Mihály arkangyal a lábamnál fogva elkapott engem. Ekkor, amikor Szent Mihály a lábaimnál fogva kiemelt onnan engem, borzalmas lények kerültek körém. Rám tapadtak a borzalmas lények, mint valami piócák, égették, marták a testemet, és láttam a saját lelkemet a halálos bűn állapotában. Borzalmas, a pokolhoz volt hasonlatos minden, és rothadó bűzt árasztott. Olyan sok ideig szerettem a testemet és törődtem vele, közben a lelkem megrohadt a bűnök miatt. A bűn borzalmas, eltorzítja az ember testét és a lelkét. Elkeseredetten kiabálni kezdtem.

Félelemmel eltelve kiabáltam, félelmemben kiáltozni kezdtem: „Szabadítsanak ki engem innen! Szabadítsanak ki innen, mert én katolikus vagyok" – így kiabált egy katolikus lélek. Így kiabáltam abban a pillanatban én, aki életemben csak szidtam a papokat, az egyházat és viperanyelvem volt. De abban a pillanatban nagyon el voltam keseredve. És akkor azt kiabáltam, hogy: „én katolikus vagyok!" Abban a pillanatban láttam egy lépcsősort, amely fényben ragyogott. Az első lépcsőfokon láttam az édesapámat kevés fényben, 4 lépcsőfokkal feljebb pedig láttam az édesanyámat nagy fényben ragyogva. És én kiabálni kezdtem: „Szüleim, édes szüleim, szabadítsatok ki engem innen!" Amikor meglátott engem az apám abban a szakadékban, elkezdett sírni és ezt kiabálta: „Ne, Uram, kérlek téged, a kislányomat ne, kérlek, a kislányomat ne!" És akkor én rájöttem, hogy ők nem tudnak engem kimenteni innen. De az utolsó ítélet napján minden szülő így fog imádkozni a saját gyermekéért. És minden szülőnek számot kell adnia az utolsó ítéletkor, hogy hogyan élte a családi életét, hogyan nevelte a gyermekeit, hogyan igazgatta és vezette az otthonát. Aki a szülők közül jobban felelős Isten előtt, az az édesapa, mert ő a pátriárka, ő az atya a családban, a családapa. Neki pedig kötelessége tisztelnie és szeretnie a feleségét, egészen az utolsó napig. Számot kell adniuk Isten előtt azért, ha nem az Ő törvényei szerint nevelik gyermeküket. Az Isten különleges adományt, ajándékot adott a férfiaknak, szeretetet adott nekik és tiszteletet, családapákká tette őket. Az édesapám most azért sírt, és azért kesergett, mert nem tanította meg nekem Isten igéjét, nem tanított meg imádkozni. Nem játszott velem, nem hallgatott meg engem. Azt gondolta, hogy ő jó apa, mert nagyon sokat dolgozik azért, hogy a szegénységből kikerüljön. És a nyomorúságos körülményeink ellenére is szakmát adott a kezünkbe. Valóban, dolgos munkásemberekké formált és nevelt bennünket a világ előtt, de nem törődött a lelkünkkel. Az édesanyám azonban békében volt. Ő megtanított minket szeretni az Istent, megtanított minket imádkozni, nyugodt és szép otthont adott nekünk, annak ellenére, hogy az apánk iszákos volt.

Én újra azt kiabáltam: „Én katolikus vagyok, szabadítsanak ki engem!" És ekkor egy csodálatos hangot hallottam, amely békével töltött el mindent. És ez a csodálatos hang azt mondta nekem: „Nagyon jó! Ha katolikus vagy, mondd el nekem Isten tízparancsolatát!" És én csak annyit tudtam, hogy tíz van, nem tudtam többet mondani. Csak az első parancsot tudtam rendesen elmondani. Arra gondoltam, hogy majd sokat beszélek az első parancsolatról, hogy ne kelljen felsorolnom a többit. És azt mondtam: „Az első parancsolat: Uradat, Istenedet imádd, és szeresd embertársadat, felebarátodat, mint önmagadat." És akkor a hang azt mondta: „Nagyon jó, de szerettél?" – „Én?" – „Igen, igen." De ekkor az álarc lehullt rólam. És ott álltam mezítelenül. A szívem megmutatkozott a maga valójában: „Nem, te nem szeretted a te Uradat, Istenedet mindenek felett. És még kevésbé szeretted embertársaidat, mint saját magadat. Mert volt ugyan is-

tened, de őt sem szeretted eléggé. Sőt a te igazi istened a pénz volt." De én azt kiabáltam: „A pénz, milyen pénz? Én csődben vagyok, nekem nincs pénzem." És eddig tudtam beszélni. De ebben a pillanatban kinyílt előttem az élet könyve. Mindannyian annyira fontosak vagyunk Isten előtt, Isten annyira szeret minket együtt és egyenként is, olyan különlegesek vagyunk Isten számára, hogy mindannyiunk életéről létezik egy könyv, az élet könyve. Ebben az élet könyvében az a legszebb, hogy Isten szeret minket. Atyánk, az Isten, értünk adta az Ő Fiát, és ez a Fiú a kereszten a vérét ontotta értünk.

Annyira szeret minket Isten, hogy amikor szentgyónást végzünk, a pap szívéből, amelyre Isten egy sebet tett, kiárad felénk a vérző Jézus Krisztus. Az Atyaisten egy sebet váj a pap szívén, Isten alkotta seb, sérülés ez, hiszen a pap nem egy közönséges ember. A pap egy olyan ember, akinek az Isten a legnagyobb dicsőséget adta. Amikor a püspök ráteszi a kezét a kispapokra, szeminaristákra, Isten tüze kiárad a fiatal papokra. A Szentlélek tüze kiárad rájuk. És a kispap és a szeminarista szíve... ebben a pillanatban a pap szívét betölti a Szentlélek. És ebben a pillanatban a pap szíve egyesül Krisztus szívével. A pap szívén is keletkezik egy seb, amely egyesül Krisztus szívének sebével. Ezért a pap szent. Vagy lehet bűnös is, de amikor ő gyóntatást végez, akkor a szívéből kiárad a gyónó felé Isten szeretete. Isten szeretete, amely gyengéden szeret minket. És magához vonz minden bűnt, amelyet a szentgyónás alkalmával bevallunk. Isten látja a mi szívünket és a szívünkben rejlőket, amikor szentgyónást végzünk. És tudja, hogy valóban őszintén bánjuk-e a bűneinket. És az Isten ekkor magára veszi a mi bűneinket, a mi lelkünk pedig tiszta marad és fehér, mint a hó.

De a fehér ruha, amelyet a keresztségben magunkra öltünk, kiszakad és lyukak, szakadások keletkeznek rajta. Amikor megkeresztelnek bennünket, akkor a lelkünk fehér és ragyog, mint a Nap. De az ördög borzalmas irigységre lobban iránt unk, akiket az Isten a saját ruhájába, szeretetébe öltöztet. Az ördög nagyon gyűlöli, ha egy megkeresztelt embert lát, hiszen a megkeresztelt ember Isten képére és hasonlatosságára alakult. És az ördög azon munkálkodik, azon mesterkedik egész életünkben, hogy a keresztségkor magunkra öntött ruhát leszaggassa rólunk. Amikor bűnöket követünk el, akkor ez a fehér ruha foltossá válik rajtunk, olyanok leszünk, mint egy dalmata kutya.

A lelket hasonlíthatjuk egy vízzel teli pohárhoz is. A víz Isten szeretete, amely betölt bennünket. Hogyha azonban valami más belecsöppen ebbe a pohárba, akkor a víz kifolyik, kicsordul belőle. Mégpedig ez a víz a lelkünkben besározódhat, sárcseppek hullhatnak bele, a sár pedig a bűnöket jelképezi. A víz pedig Isten szeretete.

Amikor én vétkezem, elvesztem Isten szeretetét, és elveszítem embertársaim szeretetét is, és az ördög az egoizmus börtönébe zár engem, és közömbössé válok Isten iránt és embertársaim iránt is. Ha nem gyónom meg, a szívem keménnyé, kérgessé válik, mint a kő. Érzéketlenné és halottá válik a bűnben. Amikor bűnben élek, azt mondom Jézusnak: „Kifelé innen. Én csak az örömöknek, a kicsapongásnak, az élvezeteknek szeretnék élni és az érzékeknek." Mindenkit csak káromlok, bántok, rosszat beszélek mindenkiről, és az ördög így elaltatja a mi lelkünket, mintha alvó állapotba kerülne – ez a bűn állapota. És különböző boldogságot és örömöket is ad nekünk.

Amikor viszont nem a bűnnek élünk, akkor az ördög rátekint azokra az emberekre, akik Krisztus szerint és Krisztus szívében élnek. És a jó emberekhez az ördög bűnös embereket küld azért, hogy lelkeket raboljon Krisztustól. Egy példát is mondok erre. Az én legjobb barátnőmet Estrellának hívták. 13 éves koromban ez a barátnőm eladott engem az ördögnek. Egy boszorkányhoz, egy varázslónőhöz kísért el, vitt el engem, és elkezdtem jósnőhöz járni, a csillagokban és egyéb babonaságokban kezdtem hinni. Nagyon vonzónak és csábítónak találtam a varázslást, a kártyajóslást, a csillagjóslást és mindenfajta okkultizmust. És nem tiszteltem többé Krisztust, mint az én Uramat. Hiszen, aki szereti Krisztust és Hozzá ragaszkodik, annak nincs szüksége semmilyen jósra vagy varázstudományra, mert Istennel mindene megvan. Én azonban inkább az ördögöt választottam. És akkor ez a jósnő, ez a boszorkány engem is arra kért, hogy hozzak neki lelkeket, hívjam barátaimat, barátnőimet is, és ragadjak el én is lelkeket, embereket Istentől. És én sok nőt, sok barátnőmet meggyőztem a New Age tanításáról és szellemiségéről. És átadtam őket Lucifernek. Lucifer betölti, megragadja, magához ragadja az emberek intelligenciáját, értelmét. Életemben sajnos nagyon sokat dolgoztam a sátánnak, nagyon sok lelket ragadtam el Istentől, és az ördög szolgájává tettem. Sok nőt rávettem arra, hogy ne legyen hűséges a férjéhez, ha ő nem volt az hozzá. És arra buzdítottam a megcsalt asszonyokat, hogy viszonozzák férjük hűtlenségét. A házasságtörés ellentmond a Tízparancsolat tanításának. A házasság tönkretétele hatalmas bűn Isten előtt. Égbekiáltó bűn az, amikor a gyermek az édesapja vagy az édesanyja nélkül ébred egy reggel.

Az ördög gyűlöli a házastársakat és a családokat. És nagyon irigykedik azért, hogyha egy házaspár Istenben és Istennek él. Az én nyelvemet betöltötte az ördög és megtévesztettem, csalárdan beszéltem em-

berekhez, nőkhöz, rossz tanácsokat adtam nekik. Én azt hittem, hogy ezzel segítek a nőknek, amikor azt mondtam, hogy: „Ne hagyd magad, állj ki magadért a férjeddel szemben!" Odáig mentem, hogy abortuszra biztattam asszonyokat, fiatal lányokat, sőt, ha nem tudták kifizetni az abortusz költségeit, akkor magam fizettem ki, és ezzel azt hittem, hogy jót teszek nekik. Ez számomra jó dolognak tűnt, de óriási nagy, hatalmas bűn volt.

Én mindig jónak tartottam magam. És be kellett látnom, hogy én Istent csak 13 éves koromig szerettem. 13 éves koromig nagyon szerettem és tiszteltem az Oltáriszentséget, és nagyon szerettem a Szűzanyát. Nagyon szerettem a körülöttem élő szegényeket is, én is szegény sorban éltem, de mégis segíteni akartam a nálamnál is szegényebb embertársaimnak. De 13 éves koromban elhagytam a szentség útját és rossz társaságba keveredtem. És szégyelltem a hitemet, szégyelltem Krisztust, mert az iskolában kicsúfoltak emiatt. És ezek a rossz barátnők az alkoholizmusba vezettek engem, cigarettázni kezdtem, pornográf filmeket néztem. És a barátnőim teljesen átvették a hatalmat az életem felett. S az Isten ekkor egyre lejjebb került az életemben. A végén már egyáltalán nem törődtem Istennel, csak akkor jutott eszembe, amikor például pénzre volt szükségem. Milyen szomorú dolog ez! Milyen szomorú dolog az, amikor a fiatalokat elcsábítják a bűnök, és ezekben a bűnökben találják meg a boldogságot! Milyen szomorú, amikor például bálványimádókká lesznek a fiatalok, vagy például a zenét tekintik az istenüknek.

Dr. Gloria Polo Ortiz
(a nagysikerű „Akit villámcsapás ért" című könyv szerzője)

»»» **FOLYTATJUK** «««

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Jézus feltámadása új életet ad ... 3
Cseh Anikó: A mi emmauszi utunk (II/1. rész) 4
Neil Vélez: Dél-Amerika apostola (II/2. rész) 6
Bill Peckman atya: Egy lelkivezető beszélgetése vezetettjével 7
Bilkei Ferenc: Mit veszítettek a protestánsok az elszakadással? (II/1. rész) 8
„Csak az ateisták hisznek a véletlenben" – interjú Jim Caviezellel (II/1. rész) 10
Henri Boulad SJ: Lelki energiakrízis 12
Ferenc: Szabadulásom története 14
Gloria Polo tanúságtétele (3. rész) 15

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

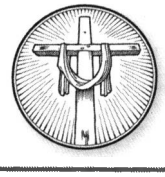
Szerkesztői üzenetek

- Megjelent a Marana Tha sorozat legújabb kötete: **Szabadság Krisztusban szeminárium – Összeállította: Katona István** (ára: 1.200 Ft). Kapható az Emmausz Irodában és a katolikus könyvesboltokban.

- **2018. március 16-17**-én **„Eloldozva" lelkigyakorlat** lesz **Matt Lozanoval** Gödöllőn a Premontrei Gimnáziumban. További információ Laczkó István atyától kérhető: eloldozva@gmail.com.
- **Akik adójuk 1%-át** Alapítványunk céljaira szeretnék felajánlani (Marana Tha 2000 Alapítvány), szíveskedjenek feltüntetni a 19622309-2-43 adószámot. Köszönjük!

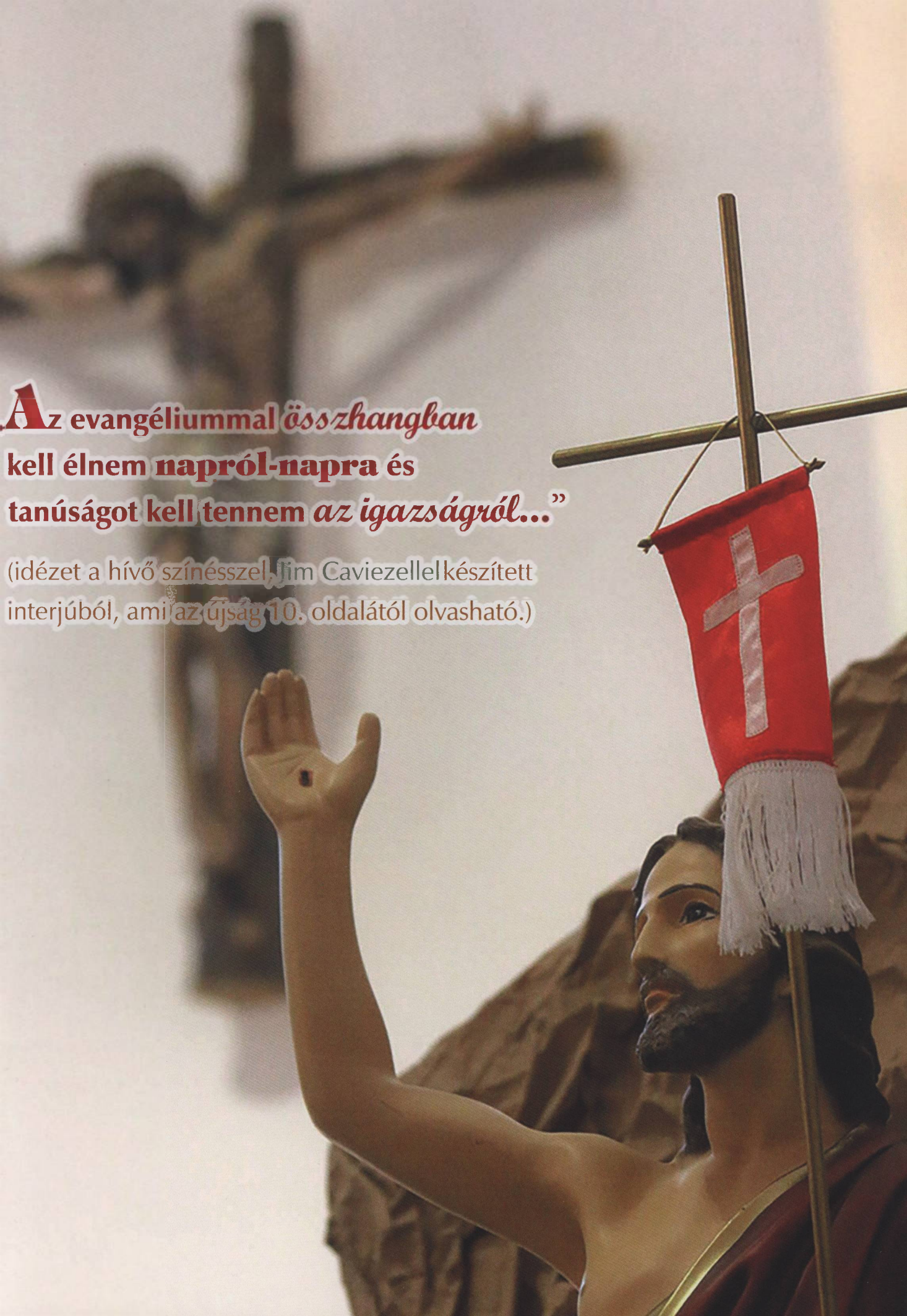
Minden kedves olvasónknak áldott húsvéti ünnepeket kívánunk!

MARANA THA A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

„Az evangéliummal *összhangban* kell élnem **napról-napra és tanúságot kell tennem *az igazságról*...”**

(idézet a hívő színésszel, Jim Caviezellel készített interjúból, ami az újság 10. oldalától olvasható.)

Ára: 200 Ft

A külső borítón és a címlap belső oldalán
Bled, Szlovénia

A fényképeket
Kováts Rita
készítette